

Projekt

z dnia 19 listopada 2025 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR
RADY GMINY OŻAROWICE**

z dnia 2025 r.

w sprawie odmowy udzielenia odpowiedzi na wniosek o udostępnienie informacji publicznej

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 1153) oraz art. 4 ust. 1 pkt 1, art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (jt.: Dz. U. z 2022r., poz. 902) oraz art. 104 i 107 Kodeksu postępowania administracyjnego (jt.: Dz. U. z 2024 r., poz. 572 ze zm.)

**Rada Gminy Ożarówice
uchwała**

§ 1. Odmawia się udzielenia odpowiedzi na wniosek o udostępnienie informacji publicznej
..... z dnia 30 października 2025 roku, jaki wpłynął do Rady Gminy Ożarówice.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Gminy Ożarówice, zobowiązując jednocześnie do przesłania stronie niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega publikacji w Biuletynie Informacji Publicznej Gminy Ożarówice.

Przewodnicząca Rady Gminy
Ożarówice

mgr Anna Drużyńska

Uzasadnienie

Dotyczy: wniosku o udzielenie informacji publicznej z dnia 30 października 2025 r. w sprawie cyt.: "Udostępnienie skanów wszystkich dokumentów wykorzystanych w trakcie XVIII sesji Rady gminy Ożarówice w dniu 30 października 2025 r., Listy osób obecnych na sesji."

W odpowiedzi na w/w wniosek o udostępnienie informacji publicznej z dnia 30 października 2025 r., Rada Gminy mocą niniejszej uchwały odmawia Panu udzielenia wnioskowanych informacji.

Przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej przewidują możliwie szeroką definicję pojęcia „informacja publiczna”. Jak stanowi bowiem art. 1 ust. 1 tejże ustawy, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie. Zgodnie zaś z art. 2 ust. 1 każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5, prawo dostępu do informacji publicznej, zwane dalej „prawem do informacji publicznej”. Tym samym zapisy te wprowadzają wręcz nieskrępowane pole do działania dla potencjalnych wnioskodawców. Komentowana ustawa nie przewiduje jednak mechanizmów chroniących organy, które mogą stać się swoistą ofiarą przywołanych przepisów.

W ocenie organu wykorzystuje przedmiotowy wniosek i kolejno konsekwentnie składne wnioski o informację publiczną wyłącznie w celu zakłócenia funkcjonowania organów gminy. W tym miejscu należy jednoznacznie pokreślić, że korespondencja dotycząca istotnych dokumentów stanowiących podstawę obradowania i podejmowania przez radnych decyzji w formie uchwał jest udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej. Z całą pewnością w obszar wymagań ustawy o dostępie do informacji publicznej nie wchodzi dokumenty prywatne, w tym przypadku konfigurowane przez jako materiał polemiczny z podejmowanymi przez Radę Gminy czynnościami formalno-prawnymi charakteryzującymi pracę organu kolegialnego. W okresie od 2015 r. (w którym odnotowano wzrost aktywności związanej ze składaniem wniosków o dostęp do informacji publicznej) do dnia 31 października 2025 r. wpłynęło do tutejszego Urzędu Gminy około 2215 wniosków pochodzących od wnioskodawcy, bądź konfigurowanych w taki sposób przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, które mylnie mogą sugerować, że pochodzą od innych osób niż wnioskodawca.

Z każdym rokiem począwszy od 2015 r. liczba składanych wniosków sukcesywnie wzrastała przy czym sposób ich redagowania, powtarzalna częstotliwość, nie mogą budzić uzasadnionych wątpliwości, że treść tych wniosków stanowi inicjatywę autorską inicjowaną tylko przez wnioskującego. Wysyłanie wniosków z wielu adresów mailowych w tym kontekście stwarza nieuzasadnione przekonanie, że mogą one pochodzić od innych osób. Jest to ze strony wnioskodawcy zamierzone działanie i wskazuje ono w jak rażący sposób spreczny z celami w/w ustawy, usiłuje on realizować motywacje ustawowe wywodzone z treści tego aktu prawnego.

Taki sposób wykorzystywania Ustawy o dostępie do informacji publicznej w celu zakłócania, dezorganizowania, poniżania, co nierzadko ma miejsce w treściach samych wniosków lub komentarzy do tych wniosków, nie może stanowić ochrony prawnej wobec osoby, która w tak skrajny sposób posługuje się legalnym narzędziem prawnym do realizowania innych celów, niż założyła je ustawa o dostępie do informacji publicznej. Zgromadzone dokumentacje wnioskowe wywoływane aktywnością ww. dot. praktycznie wszystkich aspektów funkcjonowania gminy i kontynuowane są następnie poprzez formułowanie skarg i wniosków do różnych organów administracji publicznej, stanowiąc w ten sposób wciąganie organów gminy w procedury skargowe z przyczyn przywołanych powyżej.

Pogląd wyrażony powyżej nie jest odosobniony i nie stanowi jednocześnie próby uniemożliwienia dostępu do informacji publicznej, ale jest konsekwencją sklasyfikowanych negatywnie zachowań wnioskodawcy, ukierunkowanych na nękanie, dezorganizację, a tym samym zakłócenia normalnego funkcjonowania organów gminy i realizację przez ten organ zadań statutowych, wynikających z wielu przepisów ustawowych dot. funkcjonowania organów samorządu gminy.

Dostrzegło to również Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, które w swoich decyzjach (między innymi: Nr SKO.IP/41.11/10/2023/1390 z dnia 31.01.2023 r.; Nr SKO.IP/41.11/12/2023/1754 z dnia 01.02.2023 r.; Nr SKO.IP/41.11/14/2023/2219 z dnia 06.02.2023 r.; Nr SKO.IP/41.11/15/2023/3070 z dnia 13.02.2023 r.; Nr SKO.IP/41.11/22/2023/3828 z dnia 20.02.2023 r.; Nr SKO. IP/41.11/ 24/2023/4893 z dnia 01.03.2023 r.; Nr SKO. IP/41.11/32/2023/5995 z dnia 20.03.2023 r.; Nr SKO. IP/41.11/34/2023/6312 z dnia 20.03.2023 r. Nr SKO. IP/41.11/36/2023/7167 z dnia 27.03.2023 r.) zawarło pogląd popierając linię orzecniczą sądów administracyjnych, które wskazują że w takich przypadkach jak opisane powyżej można nie kwalifikować wniosku jako dostępu do informacji publicznej i tak „wskazuje się, że konstrukcja nadużycia prawa do informacji publicznej pojawia się w kontekście: 1. Wykorzystywania prawa do informacji w celu zakłócenia funkcjonowania organów administracji (co do swego istnienia z wykorzystaniem prawa do informacji); 2. Wykorzystania do celów gospodarczych, zawodowych lub na potrzeby prowadzenia indywidualnych sporów prawnych; 3. Wykorzystania dla szykanowania osób piastujących funkcje publiczne, do pozyskiwania informacji o osobach nie w celu społecznej kontroli, lecz dla prowadzenia sporów osobistych, zaspokajania prywatnych animozji (por.

wyrok WSA w Krakowie z dnia 28 stycznia 2020 r. sygn. akt II SAB/Kr 481/19 oraz wyroki NSA z dnia 7 października 2021 r. sygn. akt III OSK 3900/21 i z dnia 5 kwietnia 2022 r. sygn. Akt III OSK 4448/21) i uznaje się, że możliwe jest tamowanie dostępu do informacji poprzez kwalifikowanie jej jako informacji niepublicznej". Rada Gminy podziela w tym kontekście poglądy wyrażone w tym zakresie przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, zawarte w ww. decyzji wraz ze wskazanymi wyrokami sądów w tym zakresie.

Kwestie nadużywania praw do informacji publicznej przedstawił również NSA w Warszawie w Wyroku z dnia 9 listopada 2021 r. sygn. III OSK 3907/21, stwierdził w nim między innymi, że wykorzystywanie rozwiązań ustawowych do zakłócania funkcjonowania organów administracji określa się mianem dążenia do „udręczenia” podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji. Udostępnienie informacji publicznej zawsze bowiem wiąże się z zaangażowaniem personelu urzędniczego i określonych środków technicznych. Związane z tym obowiązki administracji nie są wobec tego obojętne dla efektywności wykonywania innych zadań publicznych. Nadużywanie prawa do informacji może zakłócić funkcjonowanie urzędu i zmniejszyć efektywność jego działania w zakresie wykonywania powierzonych mu ustawowych zadań w tym zakresie poprzez udostępnianie informacji innym podmiotom. Ponadto Sąd stwierdził, że takie postępowanie mające cechy nadużycia prawa do informacji nie może być zaakceptowane i zasługiwać na ochronę prawną ze strony Sądu, tym bardziej jeżeli prowadzi do zagrożenia konstytucyjnego prawa dostępu do informacji tych osób, które chcą go realizować, zgodnie z jego istotą. Wskazane nadużycie absorbuje bowiem organ, jego siłę i środki, w tym osobowe, co może opóźniać realizację wniosków nie stanowiących nadużycie prawa i zakłócać funkcjonowanie urzędu. W takich okolicznościach stosownie do stanowiska tego Sądu, żądana informacja nie musi zostać udostępniona.

Dopełnieniem prawnym przedstawionej powyżej argumentacji są prawomocne wyroki WSA w Gliwicach tj.: III SAB/GI 20/24 z dnia 17.04.2024r., III SAB/GI 249/24 z dnia 12.06.2024r., III SAB/GI 111/24 z dnia 31.07.2024r., III SAB/GI 445/24 z dnia 01.08.2024r. oraz sygn. III SAB/GI 615/24 z dnia 05.12.2024r. dotyczący analogicznej sprawy udostępnienia materiałów z sesji Rady Gminy Ożarówce.

W tymże wyroku sąd w sposób nie budzący wątpliwości przyjął pogląd cyt.: „w myśl którego istnieje pojęcie nadużycia publicznego prawa podmiotowego, w tym również prawa do dostępu do informacji publicznej. Nadużycie to zachodzi wówczas, gdy intencje korzystającego z tego prawa nie mieszczą się w założeniach i celach ustawy, bo, na przykład, jest nacechowane jego złą wolą, chęcią zastraszania procedurami prawnymi i postępowaniem przed organami władzy, powodując przy tym, z uwagi na częstotliwość składania wniosków, zakłócenia pracy organu i utrudniając mu realizację innych zadań (porównaj w tym zakresie stanowisko NSA wyrażone w wyrokach: z 30 sierpnia 2012 r., sygn. akt I OSK 799/12, z 7 września 2019 r., sygn. akt IOSK 2687/17, z 11 lipca 2022 r., sygn. akt III OSK 2851/21, z 10 października 2024 r., sygn. akt III OSK 1087/24). Sąd uznał, że z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, co wynika z danych przedstawionych przez Organ. Wskazują one na ilość złożonych już przez Skarżącego wniosków o informację publiczną - 1776 oraz na ilość innych wniosków i skarg - 355. Sąd z urzędu stwierdza przy tym, że przed WSA w Gliwicach zawisło już 58 spraw ze skarg Skarżącego na ten sam Organ. Poza tą statystyką Sąd zauważa, że w swych pismach Skarżący posługuje się tezą, że domaga się informacji publicznej dla podjęcia debaty o niepraworządnym postępowaniu organu, co oznacza, że tę niepraworządność przypisuje Organowi a priori.”

Ważne jest w tym momencie stwierdzenie, że wyrok ten dotyczy wprost i bezpośrednio osoby występującej w tej sprawie jako wnioskodawca, a szereg przytoczonych wyżej wyroków WSA w Gliwicach odnosi się również do tej samej osoby. Rozważyć zatem należy jakie działania winien podjąć tut. organ, aby przeciwdziałać stwierdzonemu nadużyciu prawa podmiotowego. Pomocą służyć może również orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 20 marca 2019 roku, w którym wyjaśnione zostało, iż cyt.: „udostępnienie informacji publicznej następuje w formie czynności materialno-technicznej. Obowiązek wydania decyzji administracyjnej ustawodawca przewidział wówczas, gdy żądana informacja jest informacją publiczną, lecz organ odmawia jej udostępnienia bądź zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania (art. 16 ust. 1 udip), tj., gdy istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej (art. 5 ust. 1 i 2 udip), bądź przeszkody do jej udostępnienia w określony sposób lub w określonej formie (zob. art. 14 ust. 2 udip).”

Należy podnieść, że podjęcie niniejszej uchwały jest konsekwencją rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody Śląskiego z dnia 22 stycznia 2025 roku znak NPII.4131.1.34.2025, dotyczącego innej sprawy o podobnym charakterze, a którym to rozstrzygnięciem organ nadzoru uznał, że taki wniosek powinien być załatwiony przez Radę Gminy jako organ uchwałodawczy, a nie przez Wójta Gminy, uwzględniając jednocześnie możliwość skutecznego odmówienia przez Radę Gminy udzielenia wnioskowanej informacji.

Stanowisko Rady Gminy wyrażone w niniejszej uchwale jest również konsekwencją ustaleń wyrażonych w wyroku WSA w Gliwicach z dnia 6 maja 2025 roku sygn. III SAB/GI 88/25, w którym Sąd wskazał, że w ocenie odmowy wniosku o udzielenie informacji publicznej, rozstrzygnięcie sentencyjne powinno być wyrażone w sposób nie budzący wątpliwości co do istoty rozstrzygnięcia.

Biorąc pod uwagę powyższe podjęcie niniejszej uchwały jest zasadne.